

HỒI THỨ MƯỜI

HỘI NGỘ QUÂN HÙNG

Chỉ chốc lát hai bóng mờ của Hải Lăng Quân và Bạch Y Cư Sĩ chỉ còn là hai đóm sao, rồi mất hút.

Lâm Viết Hùng hỏi Lý Hương Xưa :

- Lý muội ! Đường này đi về hướng nào vậy ?

Lý Hương Xưa đưa mắt nhìn xa xa :

- Đây là đường đi về dãy núi Thương Sơn, Lâm ca có lần nào đến Thương Sơn chưa ?

Lâm Viết Hùng lắc đầu :

- Chưa ! Núi Thương Sơn cách đây bao xa ?

- Độ vài trăm dặm đường, đó là một vùng núi bao la, đồi núi và gò đất tiếp giáp với nhau, địa thế rất hiểm trở. Tuy nhiên, chỉ có núi Thương Sơn là cao nhất.

Lâm Viết Hùng trầm ngâm :

- Có lẽ Hải Lăng Quân và Bạch Y Cư Sĩ tìm đến đó.

Hai người đang trò chuyện thì đột nhiên có một tiếng cười vang dội từ mé rừng cây bên đường vọng ra. Lâm Viết Hùng dừng chân, trở mắt nhìn thì thấy một lão nhân tướng mạo khôi ngô, râu bạc dài chấm bụng, da mặt hồng hào, mình mặc áo xám, đằng sau có bốn người mặt mày xấu xí đi theo hộ vệ.

Năm người vừa đến cách Lâm Viết Hùng và Lý Hương Xưa chừng một trượng đã dừng lại.

Lý Hương Xưa quắc mắt nói :

- A ! Tô Bằng Phi lão nhân, với thân phận là chương môn nhân Võ Đang, hôm nay lại quá bước đến đây chắc có việc gì quan trọng ?

Thật vậy, lão nhân râu bạc chính là Tô Bằng Phi.

Lão quét đôi mắt sáng quắc nhìn Lý Hương Xưa, trầm giọng nói :

- Lý ngạnh đầu ! Sao ngươi không đi với Hải Thiên Tứ Hữu mà theo thằng oắt con này ?

Lão nói chưa dứt lời thì đằng sau có tiếng hét quát chúa. Bốn bóng người lướt tới vây Lâm Viết Hùng vào giữa.

Thì ra bốn người này là Võ Lâm Tứ Quái, đã một lần thảm bại dưới tay Lâm Viết Hùng nơi Quỷ Tháp.

Lâm Viết Hùng cười lớn :

- A ! Tứ Quái ! Không ngờ hôm nay ta lại gặp các ngươi.

Du Hồn Hung Thần, một gã trong Tứ Quái hét to :

- Lâm Viết Hùng ! Hôm nay Tứ Quái chúng ta quyết rửa cái nhục ngày trước nơi sân Quỷ Tháp.

Tô Bằng Phi phát tay áo, ra lệnh cho Tứ Quái lui ra, và hỏi :

- Hấn là đồ đệ của Quỷ Tháp Lão Ma ư ?

Tứ Quái cung kính đáp :

- Thưa chưởng môn, nó chính là Lâm Viết Hùng.

Tô Bằng Phi cười ha hả, nói :

- Trả thù là việc nhỏ, mà việc trọng đại hôm nay là đối địch với quần hùng để thu đoạt Ma Đầu Bích Ngọc. Các người hãy bảo trọng lấy thân.

Đoạn lão quay qua hỏi Lâm Viết Hùng :

- Tiểu tử ! Người cũng dự vào việc tranh đoạt Ma Đầu Bích Ngọc phải không?

Lâm Viết Hùng chưa kịp đáp thì Lý Hương Xưa đã xen vào, nói :

- Lão nhân nói Ma Đầu Bích Ngọc gì ?

Tô Bằng Phi cười lớn :

- Ngạnh đầu ! Người đừng giả bộ ngớ ngẩn. Cái tên Hải Lăng Quân đoạt Ma Đầu Bích Ngọc của Bá Hoa Trang Chủ rồi bỏ trốn lên đỉnh Thương Sơn đã lan truyền khắp hai đạo Hắc Bạch giang hồ. Chuyện đó ai mà không biết.

Lâm Viết Hùng nói :

- Thế thì lão nhân hôm nay đến đây cũng chỉ vì việc đó?

- Dĩ nhiên ! Ma Đầu Bích Ngọc là báu vật võ lâm, ai đủ tài thì thu đoạt, đâu phải của riêng ai.

Nói đến đây, Tô Bằng Phi phát tay ra lệnh Tứ Quái :

- Chúng ta đi mau kéo trẻ.

Năm người vừa cất bước thì từ trên ngọn cây tùng gần đó lại xuất hiện một bóng người, lao mình đến như tên bắn. Người này cũng là một lão nhân râu bạc mày dài, tay cầm cây gậy trúc, cản đường và chấp tay nói :

- Chưởng môn nhân Tô Bằng Phi còn nhớ mặt lão hữu này chăng?

Tô Bằng Phi cười nhạt, đáp :

- A ! Chưởng môn phái Nga Mi cũng rất thánh tai. Thiên hạ đồn chẳng sai. Lạc Văn Sinh cũng có công lặn lội đến vùng Thương Sơn này.

Lạc Văn Sinh cười hề hề :

- Đâu phải chỉ một mình lão phu đến đây. Ngoài các môn phái chính thống còn có vô số các cao thủ giang hồ xưa nay chưa từng được gặp mặt.

Tô Bằng Phi cười lớn :

- Liệu Sinh lão huynh có đủ sức đoạt báu vật đem về cho phái Nga Mi không ?

Lạc Văn Sinh cười khúc khích :

- Đâu dám ! Đâu dám ! Lão chỉ là người đến sau để góp mặt với giang hồ mà thôi.

Tô Bằng Phi “hừ” một tiếng, nói :

- Nếu vậy đến đây làm chi cho hoài công vô ích ?

Thấy Tô Bằng Phi tỏ vẻ khinh dể mình, Lạc Văn Sinh đỏ mặt, nheo mắt, vênh hàm râu bạc, nói mỉa mai :

- Phân Quang Kiếm Pháp và Thiên Cang Chưởng của quý phái lợi hại thật, song lão phu cũng có thể đỡ nổi năm ba chiêu, đâu có thua liền. Xét vì Võ Đang và Nga Mi lâu nay chẳng có gì đối nghịch, nếu đạo huynh chịu cho chúng tôi nhập bọn để liên thủ giao tranh với quần hùng thì mới mong chiếm được ưu thế.

Tô Bằng Phi cười lớn :

- Lão huynh có hảo ý ! Nhưng môn phái chúng tôi xưa nay chưa hề nhờ đến sự giúp đỡ của ai, xin lão huynh miễn cho bản đạo khỏi phải làm cái việc đó.

Lạc Văn Sinh bị chạm tự ái một lần nữa, mặt đỏ phừng phừng, đưa cây gậy trúc ra trước mặt nói :

- Thế thì tôi phải lãnh giáo với đạo huynh một trận.

Tô Bằng Phi đưa tay ra sau rút cây trường kiếm, nói :

- Tốt lắm ! Hôm nay bản đạo sẽ được ném thử môn Đàn Chỉ Kim Cang của quý phái.

Tức thì gậy trúc vũ lộng ào ào và trường kiếm cũng múa tít, chỉ phút chốc họ đã trao đổi nhau bảy tám chiêu, cát bụi tung bay mù mịt.

Hai người này là hai vị chưởng môn nhân của hai môn phái, từ ngoại công đến nội lực không phải tầm thường. Chỉ sơ hở trong đường tơ kẽ tóc là bị thảm bại ngay.

Lâm Viết Hùng nói với Lý Hương Xưa :

- Tại sao họ khiêu khích và đánh nhau một cách vô ích như vậy ?

Lý Hương Xưa nháy mắt nói :

- Lâm huynh đừng tưởng lầm ! Họ đã có ý tranh đoạt báu vật thì trước sau gì họ cũng triệt hạ lẫn nhau. Chỉ sớm muộn mà thôi. Lâm huynh nhớ lời Hải Lăng Quân dặn chớ nên xen vào.

Lâm Viết Hùng gật đầu, đứng nhìn hai bên giao đấu.

Lần lần hai bên trở hết tài lực, chiêu pháp rất tinh kỳ, không bên nào chịu phục bên nào.

Lạc Văn Sinh thấy kiếm pháp của Tô Bằng Phi áp đảo nổi cây gậy trúc của mình liền hét lên một tiếng, nhảy ra xa bảy bước, đưa ngang cây gậy trúc trước mặt, đứng vững như pho tượng đồng.

Tô Bằng Phi thấy râu tóc đối phương dựng ngược lên, biết lão ta đang nóng lòng thủ thắng, vận hết nội lực vào người quyết một mất một còn. Vì vậy, Tô Bằng Phi cũng chẳng dám khinh thường, liền vận khí xuống đan điền, tập trung toàn lực để đối phó.

Từ chỗ đấu nhau bằng chiêu pháp, họ đã đổi nhau bằng đấu thí nội lực để thanh toán lẫn nhau.

Trong lúc hai bên như hai cánh cung đang giương sẵn, chỉ chờ bung ra, thì đằng xa có tiếng cười vang dội, và có một giọng nói sang sảng như chuông rền :

- Hãy dừng tay đợi anh em chúng tôi đến góp mặt với.

Lạc Văn Sinh và Tô Bằng Phi nghe nói bỗng dừng tay, thu hồi chưởng lực, đưa mắt nhìn. Thì ra nơi mé rừng vừa xuất hiện hai lão lùn, thân hình tròn núc như hai quả bí, đầu to và nhẵn nhín.

Võ Lâm Tứ Quái thấy hai người này cười lớn :

- A ! Thiết Thủ Song Yêu, sao không thấy chưởng môn nhân phái Không Động đến đây.

Thiết Thủ Song Yêu chính là Miêu Cao và Miêu Thắng, môn đệ của phái Không Động, hai người này cũng như bọn Tứ Quái, Lâm Viết Hùng đã một lần biết mặt.

Lão lùn Miêu Thắng nói :

- Chưởng Môn Nhân chúng tôi thích phiêu diêu nhàn hạ, sợ là quấy động giang hồ, nên không muốn tới đây góp mặt cùng quý vị.

Thật vậy, hai lão lùn này đều là sư đệ của chưởng môn Không Động Hạ Vân Phong. Hạ Vân Phong vì đã luyện đến thượng đẳng võ công, mỗi ngày đều cặm cụi tâm tu, rất ít xuống núi. Chỉ có Song Yêu, tuy võ công kém xa sư huynh họ, nhưng lại năng lui tới với giang hồ.

Song Yêu quét đôi mắt đỏ như lửa, nhìn khắp mọi người, khi nhìn thấy Lâm Viết Hùng và Lý Hương Xưa, cả hai đồn thét lên :

- Cừu nhân đây rồi !

Đoạn một lão lùn trong Song Yêu hướng về đám quần hùng nói :

- Tại sao chúng ta không phân thây thằng bé này để trả thù những vụ thảm sát từ mười năm qua ? Chúng ta đánh nhau làm gì, kẻ thù của chúng ta vẫn thanh thoi ?

Câu nói này làm cho quần hùng im lặng quắc mắt nhìn Lâm Viết Hùng.

Chàng nói với Lý Hương Xưa :

- Tinh thế này chúng ta không thể tránh né nữa rồi.

Chàng vận công đề phòng. Giữa lúc đó Song Yêu đã bắn người đến trước mặt chàng, râu mày dựng ngược lên. Tiếp theo đó, một tiếng hét làm rung động cả không gian, Tứ Quái cũng nhảy vào hiệp lực với Song Yêu, dàn thành một vòng cung.

Tinh thế cực kỳ nghiêm trọng. Tô Bằng Phi và Lạc Văn Sinh đều dừng cuộc đấu, dõi mắt nhìn theo hành động của Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng bước tới ba bước, nói nhỏ với Lý Hương Xưa :

- Lý muội ! Hãy dang ra để ta sửa trị mấy tên lỗ mãng này.

Sẹt ! Sẹt ! Đôi Thiết Thủ Song Yêu đã hợp công đưa ra hai luồng chỉ lực băng vào người Lâm Viết Hùng. Chỉ lực xé gió lướt đi veo veo.

Lâm Viết Hùng không hề nao núng, phát nhẹ tay áo một cái.

Bùng !...

Một luồng chưởng phong cuộn tròn, đẩy Song Yêu bay ra xa hơn năm trượng

Tô Bằng Phi và Lạc Văn Sinh kinh ngạc.

Một chàng trai như thế, mắt đẹp mày ngài phong nghi nho nhã, có một nội lực siêu quần, chỉ một cái phát tay nhẹ đã đánh bật đôi Thiết Thủ Song Yêu của phái Không Động, đâu phải tầm thường.

Tứ Quái hét lên một tiếng, Du Hồn Hung Thần chuyển động nhảy vọt lên, đưa năm ngón tay như năm vút hổ chộp vào ngực Lâm Viết Hùng.

Chàng cười lớn :

- Ta đã một lần tha chết, sao các ngươi vẫn đùa giỡn với tử thần?

Chàng chỉ lộn người một vòng rồi đưa tay chụp vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Du Hồn Hung Thần.

Mọi người ré lên :

- A !

Một khi yếu huyệt của Thiên Linh Cái đã bị cầm nã thì không cách nào để tự giải thoát được nữa. Mồ hôi trán của Du Hồn Hung Thần tuông ra xối xả.

Đồng bọn của Tứ Quái thấy vậy không dám xông vào phản công.

Tô Bằng Phi thấy môn đồ mình bị Lâm Viết Hùng cầm sanh mạng một cách dễ dàng trước đám quần hùng vừa then vừa giận, gầm gừ như sấm.

Lão thốc tới, đưa tay vệt mọi người ra, hùng hổ nói :

- Lâm Viết Hùng ! Ngươi dám cả gan giết hấn sao ?

Lâm Viết Hùng cười nhạt :

- Tại sao không dám ! Ta giết nó trước rồi lần lượt đến phiên các ngươi.

Câu nói ấy làm cho đôi mắt Tô Bằng Phi như muốn nẩy lửa.

Hai bên chưa kịp giao đấu, thì nơi mé rừng xuất hiện thêm mười mấy bóng người nữa, bọn này đều mặc quần áo màu xanh dương, nơi mặt có che một lớp vải màu hồng.

Lý Hương Xưa trông thấy hét to :

- Bát Kiếm Sĩ ! Chúng bây lại tới đây làm gì ?

Trong đám người thanh y bịt mặt nổi lên một giọng cười chát chúa, rồi cất giọng nói :

- Ngạnh đầu, côi bộ ngươi không thể xa rời thành con nít đó rồi.

Lý Hương Xưa nổi giận, phóng mình tới như một mũi tên, đứng cản trước mặt bọn thanh y bịt mặt.

Chiến trường trở nên hỗn độn, ngột mùi sát khí, không ai có thể tưởng tượng một cuộc huyết chiến sẽ xảy ra khốc liệt như thế nào.

Tuy nhiên, nơi mé rừng bên này Tô Bằng Phi chưa dám xuất chiêu đánh Lâm Viết Hùng, sợ chàng bóp chết tên đồ đệ của lão. Thì bên kia, bọn người áo xanh bịt mặt đã vây Lý Hương Xưa vào giữa.

Tiếng rú nổi lên từng hồi, từng xác người ngã gục, từng luồng máu tươi phục ra, Lý Hương Xưa nhờ thân pháp kỳ ảo một mình một lúc đánh gục gần mấy tên bộ hạ của Thanh Y Bát Kiếm.

Bỗng nhiên Lâm Viết Hùng hét lên một tiếng, búng mạnh cánh tay lên, thân xác Du Hồn Hung Thần bay vọt lên cao rồi rơi xuống đất nghe một tiếng “bịch” lẫn với tiếng ré thất thanh.

Thì ra Lạc Văn Sinh thấy Tô Bằng Phi sợ chết tên môn đồ, không dám động thủ, lão đã thừa cơ hội tống thẳng vào phía sau Lâm Viết Hùng một chiêu, phá vỡ tình trạng nghệt thở ấy.

Không ngờ Lâm Viết Hùng đã đề phòng trước, đưa thân xác Du Hồn Hung Thần ra làm tấm bia đỡ luồng chiêu của Lạc Văn Sinh, làm cho thân xác của gã tung cao lên, xương thịt nát bét.

Tô Bằng Phi hét lớn :

- Lạc Văn Sinh ! Người đã giết đồ đệ ta ?

Vừa nói, lão tống ra một chiêu về phía Lạc Văn Sinh, gió cuốn ào ào.

Lạc Văn Sinh bị bất ngờ chưa kịp vận sức phản công, bị chiêu phong bức đến buốt cả ngực, thối lui bốn bước, râu tóc dựng ngược lên, mặt đỏ bừng.

Lâm Viết Hùng trông thấy Lý Hương Xưa đang giao đấu với bọn áo xanh bịt mặt, muốn thanh toán nhanh đối thủ để giải cứu cho nàng. Nhưng chàng liệu sức không thể cùng một lúc đánh bại hai vị chiêu môn đại phái được.

Chàng còn đang phân vân thì nhanh như chớp, hai lão Thiết Thủ Song Yêu nãy giờ đứng ngoài dưỡng sức đã xông vào phát ra hai luồng chỉ lực xé gió bắn tới.

Lâm Viết Hùng đảo một vòng hoá giải hai luồng chỉ lực rồi thuận tay đánh trả lại một đòn.

Bấy giờ bọn Tứ Quái thấy đồng bọn bị chết thảm, cùng rống lên một tiếng, áp vào vòng chiến đấu.

Lâm Viết Hùng bị quần hùng vây hãm, không còn đủ sức chống đỡ nữa, may nhờ chàng có Cửu Ma Thần Phiêu di động như chiếc bóng mờ, lúc phóng mình lên cao, lúc nằm rạp xuống mặt đất mới tránh được những ngón đòn hợp công của đám quần hùng này.

Sự thật, nếu lấy theo công lực từng người một, thì Lâm Viết Hùng với môn Cửu Ma Dương Công chàng thanh toán họ chẳng khó khăn gì.

Giữa lúc chiến tràng đang đi đến chỗ quyết liệt, thì bỗng từ xa vang lên một tiếng rú như quỷ rống, ma kêu. Tiếng rú quái đản đến nỗi ai nghe cũng phải rợn mình.

Tiếp theo đó từng tiếng “bộp ! bộp” như đầu gậy động xuống đất mỗi lúc một gần.

Không ai bảo ai, mà mọi người đều dừng tay lại, nín thở đợi chờ....

Tiếng rú vừa dứt, tiếp theo một tràng cười hăng hắc cũng không kém quái dị.

Lạc Văn Sinh bỗng hét to :

- Diên ác Sát !

Quả không sai ! Chính Diên ác Sát đã xuất hiện. Từ xa, hai chân chống ngược lên trời, hai tay đi dưới đất. Tiếng “bộp, bộp” là tiếng cái đầu lão điểm nhẹ trên mặt đất.

Cảnh máu đổ thịt rơi, mờ mịt cát bụi nhường lại cho cảnh im lặng hãi hùng.

Diên ác Sát ! Chỉ ba tiếng ấy giang hồ võ lâm đã nhiều lần kinh khùng, vì lão già diên này hiện thân đến đâu là giết người đến đó, bất chấp phải trái.

Vừa xuất hiện, lão bỗng quật mình đứng phất dậy, đầu tóc phủ xuống che khuất cả mặt mày.

Lão cười ! Rồi lão khóc ! Rồi lão nhìn chòng chọc vào đám người đang đứng trước mặt lão.

Lạc Văn Sinh và Tô Bằng Phi ngấm ra lệnh cho mọi người rút lui, nhưng chưa ai kịp rời bước thì lão đã rú lên một tiếng, vươn tay chộp vào ngực Tô Bằng Phi bằng năm vút nhọn.

Tô Bằng Phi vội vã phóng mình nhảy lui ra sau ba bước mới tránh được cái chộp thần tốc ấy.

Lão hét lớn :

- Hãy mau hợp công mới mong chống lão già diên này.

Không ai bảo ai ! Tất cả đám quần hùng đều vây chặt Diên ác Sát vào giữa. Chỉ riêng Lâm Viết Hùng đứng bên ngoài không tham dự.

Bao nhiêu người cùng một lúc phát chương âm âm, chỉ phong phóng ra veo véo, bụi cát mịt mờ, không còn trông rõ ai là ai được nữa.

Lâm Viết Hùng lợi dụng cơ hội này chạy lại mé rừng để giải cứu cho Lý Hương Xưa, đang bị nhóm người áo xanh bịt mặt vây hãm. Nhưng chàng rất kinh ngạc, nhóm người bịt mặt đã biến mất khỏi chiến trận tự bao giờ rồi, cả Lý Hương Xưa cũng mất dạng nữa.

Chàng gọi lớn :

- Lý muội ! Lý muội !

Tiếng kêu của chàng bị chìm trong tiếng gió rít cát bay của quần hùng đang giao đấu với Diên ác Sát.

Bỗng chàng nghe mấy tiếng kêu rên như sấm :

- Ngoạp ! Ngoạp ! Ngoạp !

Chàng ngạc nhiên phóng mình về phía đấu trường thì thấy quần hùng đang liên thủ hợp công, nhưng họ không còn đứng vòng quanh mà tụ thành hình bán nguyệt.

Diên ác Sát lúc này ngồi trên mặt đất như con ếch, hai tay chống dưới đất, đầu ngẩng cao lên, miệng kêu “ngoạp ! ngoạp”

Lạc Văn Sinh, Tô Bằng Phi, râu tóc dựng ngược lên, tỏ ra hai vị cường môn này đang dồn hết nội lực để đánh ra một đòn sanh tử.

Bổng Điên ác Sát phóng mình về phía đằng trước, hai chân đạp mạnh trên mặt đất như con ếch từ dưới ruộng sâu nhảy lên bờ. Một luồng kinh phong phát ra như núi.

- Bùng !

Đất cát tung lên mờ mịt ! Tiếp theo là tiếng hét chói chói !

Tô Bằng Phi và Lạc Văn Sinh đều bị luồng cuồng phong thổi ra xa ba trượng, nằm trên mặt tràng.

Mọi người trong thấy mặt biến sắc. Tam Quái , Song Yêu vội vã ẵm xác hai vị cường môn bỏ chạy, không dám nhìn lại.

Điên ác Sát thấy địch thủ chạy mất hết, đứng lên, lấy tay ngoắc, miệng lảm nhảm:

- Hãy đợi ta với ! Các ngươi bỏ ta sao ?

Vừa nói lão vừa khóc rống lên. Không ai hiểu tâm trạng của lão già điên này ra sao cả.

Bấy giờ Lâm Viết Hùng đang quanh quẩn tìm Lý Hương Xưa không để ý đến lão già điên này nữa. Chẳng ngờ lão phóng mình đến trước mặt Lâm Viết Hùng, lớn giọng gọi :

- Sư huynh ! Sư huynh !

Lâm Viết Hùng nạt lớn :

- Người gọi ai là sư huynh !

Điên ác Sát ngơ ngẩn, nói lảm nhảm :

- Người không phải là sư huynh của ta sao ?

Lâm Viết Hùng nghĩ thầm :

- Chẳng biết lão già điên này là nhân vật nào mà võ công kỳ quái như vậy ? Bằng nội lực của Tô Bằng Phi và Lạc Văn Sinh, cường môn của hai đại môn phái mà lão có thể đánh ngã bằng một chiêu thế ?

Bây giờ chỉ còn lại có một mình Lâm Viết Hùng và Điên ác Sát. Lẽ ra chàng không muốn chọc giận lão già điên này làm gì ! Nhưng vì lão xuất hiện làm cho tiểu muội Lý Hương Xưa của chàng bị mất tích, nên chàng nổi giận dùng một chiêu trong Cửu Ma Dương Công đánh tống vào mặt lão Điên ác Sát cho hả giận.

Với công lực của chàng, khi phát ra Cửu Ma Chưởng Pháp không phải tầm thường có thể làm nát thịt tan xương, nhưng Điên ác Sát mặc dù không đề phòng, lão chỉ bị liểng xiểng mấy bước rồi đứng lên ngay.

Tuy nhiên, bị đánh trúng một chưởng, hình như máu huyết trong người lão bị đảo lộn, lão quắc đôi mắt nẩy lửa nhìn Lâm Viết Hùng rồi chống tay xuống đất như con ếch, miệng kêu lên “ ngoạp, ngoạp ”

Lối đánh này chính Lâm Viết Hùng đã tận mắt trông thấy lão cùng một lúc đã bại hai vị cường môn Võ Dương và Nga Mi thì không thể khinh thường. Chàng vội dồn hết nội lực vào đan điền để đối phó.

Đợi cho Diên ác Sát bùng giò nhảy chồm lên, chàng phát ra một chương bằng đủ mười thành công lực.

Bùng ! âm !

Lâm Viết Hùng rung động toàn thân, ngã ngửa ra xa một trượng, miệng ới ra một ngụm máu tươi, nằm bất tỉnh.

Chẳng biết bao lâu, chàng mới từ từ tỉnh lại, hé mắt nhìn thì thấy Diên ác Sát vẫn đứng cách xa chàng không đầy một trăm thước, bên cạnh lão có một chú ăn mày nhỏ mặt mày lem luốt, chẳng biết hán xuất hiện từ lúc nào.

Chàng nghe chúa ăn mày nhỏ Mạnh Cứng gọi :

- Sư phụ ! Sư phụ !

Chàng kinh ngạc, chú ăn mày Mạnh Cứng là đồ đệ của Diên ác Sát ?

Sự việc xảy ra ngoài trí tưởng tượng của chàng.

Chàng nằm mơ hay tỉnh ? Tại sao Diên ác Sát không giết chàng ? Chàng còn sống hay đã chết rồi ?

Bỗng Diên ác Sát hét :

- Ai là sư phụ ngươi ?

Chú ăn mày nhỏ năn nỉ :

- Sư phụ không nhận ra đệ tử là Mạnh Cứng sao ?

- Mạnh Cứng à ?

- Phải, đệ tử là Mạnh Cứng đây.

Bỗng lão già diên phát chương đánh ra một luồng veo véo :

- Ta giết mi ! Ta giết mi !

Chú ăn mày nhỏ đảo mình lộn một vòng, lặn xa mười trượng, nằm sấp bụng xuống đất đau quá mặt nhăn nhó. Tay nó bốc nhằm một con trùng. Nó đứng dậy, nói :

- Sư phụ ! Sư phụ !

Lão già diên thấy con trùng vướn trên tay chú ăn mày nhỏ, đôi mắt bỗng dịu lại nói :

- A ! Mày là đệ tử của ta, phải rồi ! Mày là đệ tử của ta ! Ha ! Ha ! Ha !

Lão lướt tới, bốc con trùng trên tay Mạnh Cứng bỏ vào miệng nhai nhóc nhách.

Mạnh Cứng thấy lão gọi mình là đệ tử, và không còn hung dữ nữa, lò mò bước tới gần, vuốt bụng lão nói :

- Sư phụ ! Sư phụ đừng hành hạ đệ tử. Đệ tử xin theo săn sóc sư phụ.

Tiếng nói của chú ăn mày nhỏ đầy tình cảm và trung hậu, Lâm Viết Hùng bắt đầu cảm thấy mến. Chàng gượng đứng dậy, nhưng không còn đứng dậy nổi nữa.

Bỗng nghe Diên ác Sát hú lên một tiếng như ma kêu, rồi lộn đầu xuống đất, chạy như bay.